

บทที่ 2

งานวิจัยและวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของการสะกดคำ

สุมาลี โกศลสมบัติ (2525:10) ได้สรุปความหมายของการเขียนสะกดคำที่นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์กล่าวไว้ได้ว่า การสะกดคำเป็นวิธีการจำตัวได้ เกิดจากการให้ชื่อ หรือออกเสียงตัวอักษรเป็นตัว ๆ ไป และเชื่อมเข้าเป็นเสียงในแต่ละคำที่ทุกคนยอมรับ การสะกดคำส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการมองเห็นด้วยตา เวลาอ่านหนังสือผู้อื่นจะเห็นรูปคำบนกระดาษ ซึ่งจะแสดงถึงความหมายของคำ

กรีน จอแกนเซน และ เกอเบอร์ริช (Greene, Jorgensen and Gerberich 1962:90-93) ให้ความหมายไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนสะกดคำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง

ยง อิงคเวทย์ (2508:38) ได้ให้ความหมายของการสะกดคำไว้ว่า การสะกดคำคือการช่วยให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจน และเขียนคำนั้นได้อย่างถูกต้อง

นิตยา ฤทธิโยธี (2507:403) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การสะกดคำคือ การสอนให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้อย่างชัดเจน และเขียนคำนั้นได้อย่างถูกต้อง

สุมาลี โกศลสมบัติ (2525:10) เสนอความคิดเห็นว่า การสะกดคำต้องประกอบด้วยสัญลักษณ์ใช้แทนเสียง โดยการนำเอาตัวอักษรมาเรียงกันในรูปแบบต่าง ๆ อันเป็นที่ยอมรับและตกลงกันเป็นคำ และใช้สื่อความหมายได้เป็นที่เข้าใจกันในสังคมหรือชาติ ของผู้ใช้ภาษาเหล่านั้น

ชิน โพธิ์อ่อน (2526:11) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำหมายถึง ความสามารถของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่สามารถเขียนสะกดคำหนึ่งโดยเรียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ได้ถูกต้องตามที ๆ ควรอยู่ และถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

จากความหมายของการสะกดคำดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การสะกดคำ หมายถึง การถ่ายทอดภาษาเป็นภาษาเขียนโดยครูสอนให้นักเรียนรู้จักกฎเกณฑ์ในการเรียงลำดับตัวอักษร หรือการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ให้ถูกต้องตามหลักภาษา และถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจน เขียนคำได้ถูกต้อง และมีความหมายสามารถใช้สื่อสารกันได้ เข้าใจในสังคม หรือชาติของผู้ใช้ภาษาเหล่านั้น

ความสำคัญของการสะกดคำ

การสะกดคำให้ถูกต้องมีความสำคัญในการสื่อความหมายถึงกันด้วยภาษาเขียน เพราะถ้าเขียนสะกดผิดจะทำให้ความหมายผิดเพี้ยนไป หรือไม่มีความหมายเลยก็ได้

พระอภิปรัชญา (2508:48-49) กล่าวว่าไว้ในเอกสารประกอบการศึกษาวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับเรื่องสะกดคำว่า วิธีหนึ่งที่จะรักษาความเป็นไทยของชาติก็คือ ศึกษาภาษาไทยและใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง ถ้าคนไทยเขียนหนังสือไม่ถูกไม่ระมัดระวังในการเขียนพยัญชนะ สระ ตลอดจนวรรณยุกต์ ทำให้การเขียนผิดและเสียความหมาย

พูนสุข บุญสวัสดิ์ (ม.ป.ป.:12-14) ใ้กล่าวว่า การสะกดคำ คือ ทักษะและความเข้าใจความหมายของคำ รวมทั้งการเข้าใจรากคำและความเปลี่ยนแปลงของคำอันเกิดจากคำที่เติมหน้าศัพท์ (Perfix) และคำที่เติมท้ายศัพท์ (Suffix) ฯลฯ เป็นการดึงเอาตัวอักษรในแต่ละคำแยกออกมา เป็นส่วนกลับของการอ่าน ดังนั้นการสะกดคำจึงต้องอาศัยทักษะและความสามารถหลาย ๆ ด้าน ทักษะที่จำเป็นในการสะกดคำได้แก่

1. ความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษรของคำ
2. ความเข้าใจเหตุผลที่มาของคำ
3. ความเข้าใจ ความแตกต่างของเสียงคำต่าง ๆ เช่น คำพ้องรูป "เพลลา" ซึ่งอ่านได้ทั้ง เพลลา และ เพ-ลา
4. ความเข้าใจกระบวนการผสมคำ เริ่มจากพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์

การสอนสะกดคำ คือ การช่วยให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้อ่านออกเสียงชัดเจน และช่วยให้เขียนหนังสือได้ถูกต้อง ซึ่งประโยชน์ที่จะได้รับนี้จะเป็นรากฐานสำหรับการเขียนของเด็ก การสะกดตัวที่ถูกต้องและแม่นยำแสดงให้เห็นถึงความรอบคอบ และความรู้ในด้านภาษา และทำให้สิ่งที่เขียนมีคุณค่ามากขึ้น (กิตติวดี บุญซื่อ 2520:98)

การสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการเขียน เป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องและรวดเร็ว เพราะไม่ว่านักเรียนจะเรียนวิชาใด จะต้องอ่านคำและประโยคได้พร้อมกับสามารถเขียนบันทึกได้อีกด้วย

ความสามารถในการสะกดคำนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่อไปนี้คือ

1. ภาวะในการเห็น ซึ่งต้องอาศัยตา การฟังซึ่งใช้หู การออกเสียงซึ่งใช้ปาก อวัยวะเหล่านี้ต้องดี จึงจะส่งผลให้มีความสามารถในการสะกดคำที่ดีด้วย
2. ความสามารถวิเคราะห์คำ และจำส่วนที่คล้ายกันได้ ซึ่งเด็กจะต้องมีความจำดี
3. การอ่านหนังสือมากและสนใจคำยากเป็นพิเศษ
4. ความจำเป็นในการสื่อสารโดยใช้การพูดและการเขียนบ่อย ๆ
5. การฝึกหัดและฝึกสะกดคำอยู่เสมอ ๆ จะช่วยให้มีความสามารถในการสะกดคำที่ดีขึ้น ดังนั้นเด็กที่สะกดคำได้ดีจะต้องมีความเข้าใจและความสามารถหลายอย่างประกอบกัน

สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด

ปัจจุบันนักเรียนเขียนสะกดคำผิดกันมาก เนื่องจากสาเหตุหลายประการ ได้มีผู้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนไว้ดังนี้

ทวี ท่อแก้ว (2514:62) กล่าวถึงสาเหตุที่เด็กเขียนหนังสือผิดไว้หลายประการ เช่น เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ ใช้แนวเทียบผิด ออกเสียงของคำผิด มีประสบการณ์มาผิด ไม่รู้หลักภาษา

ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2516:55) ได้อธิบายถึงเรื่องของตัวสะกดที่เรามักจะเขียนผิดไว้ดังนี้

1. รูปวรรณยุกต์ เนื่องจากเสียงสูงต่ำของคำไทยแสดงความหมายของคำ การกำกับรูปวรรณยุกต์จึงเป็นสิ่งสำคัญ ถ้ารูปวรรณยุกต์ผิดไปแล้ว นอกจากจะทำให้เสียงของคำผิดไป ยังทำให้ความหมายของคำผิดไปด้วย
2. ตัวสะกด ร ล บางคนเขียนตามเสียงที่พูดไม่ชัด ทำให้การสะกดเสียง ร ล และอักษรควบกล้ำผิดไปด้วย การสะกดผิดทำให้ผิดความหมายและขาดความไพเราะ

3. คำพ้องเสียง ในภาษาไทยมีคำพ้องเสียงอยู่มาก ถ้าตัวสะกดต่างกัน ความหมายก็จะต่างกันไปไกล

4. อักษรควบกล้ำ การสะกดอักษรควบกล้ำผิดก็ทำให้ความหมายผิดไป

นอกจากนี้ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2516:13) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนหนังสือผิดว่าเนื่องจาก

1. เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ เช่น ประณีต (ดี คียิ่ง ละเอียค) เขียนเป็น ปราณีต (ไม่มีความหมาย)

2. เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น จ่านง เป็น จ่านงค์ เพราะเทียบกับคำว่า องค์

3. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เช่น ผมหัยกศก เป็น ผมหัยกโศก เพราะออกเสียงอย่างนั้น

4. เขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด เช่น คำว่า สังเกต เขียนเป็น สังเกตู เพราะจำมาจากที่อื่นซึ่งเขียนผิด ๆ

5. เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา เช่น เขียนคำสมาสคำว่า อรุกิจ เป็น อรุระกิจ

จากผลการวิจัยของ สุนันทา โสรจัจ (2511:58) ซึ่งได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ และการศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร ก็ได้สนับสนุนความคิดเห็นของ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ ทั้ง 5 ข้อ ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับที่ สามารถ ศักดิ์เจริญ (2516:43) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้ พบสาเหตุการเขียนตัวสะกดการันต์ผิด คือ

1. นักเรียนเคยเห็นแบบแผนหรือตัวอย่างเช่นนั้นเสมอ

2. นักเรียนเขียนเทียบกับคำบางคำที่เคยรู้จักมาก่อน

3. นักเรียนเขียนตามความหมายของคำ

4. นักเรียนเขียนตามเสียงพูดหรือที่ออกเสียงซึ่งเคยออกเสียงผิด

5. นักเรียนเขียนตามหลักภาษา หรือพจนานุกรม ซึ่งมีหลักแต่คำนั้นไม่ได้เขียนตาม

หลักนั้น ๆ

6. นักเรียนเขียนจากการเดา

เปลื้อง ณ นคร (2517:32) กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดผิดว่า เกิดจากการขาดความสังเกต เช่น รัตนทานัน กลายเป็น รัตนทาเร็น ใช้แนวเทียบผิด เช่น สังเกตเขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบคำว่า เหตุ เกิดจากการเปลี่ยนแปลงตัวเขียน เช่น รำรวย เป็น รุ่มรวย และเกิดจากอิทธิพลของภาษาถิ่นอีกด้วย

ประเทิน มหาพันธ์ (2519:48) ได้กล่าวว่า สาเหตุที่ทำให้เด็กสะกดตัวไม่ได้มีดังนี้

1. เด็กมองไม่เห็นว่าการสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิต
2. ครูไม่ได้แนะวิธีที่จะช่วยให้เด็กสะกดคำได้เอง ต้องพึ่งครูพึ่งเพื่อน ๆ อยู่เสมอ

วิสุทธิ บุญยกุล (2525:29) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้มีการใช้ภาษาผิดในการประชุมสัมมนาเรื่อง บัญญัติการใช้ภาษาไทยว่า

1. ผู้ใช้ภาษาถือความสะดวกเป็นใหญ่ทั้งในการพูดและการเขียน
2. การยืมคำต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทยมักจะนำมาผสมกับภาษาไทย เช่น ทรัพย์สิน ข้าวปลาอาหาร หรือเปลี่ยนการออกเสียงใหม่ให้เหมาะสม เช่น ชมบัง
3. ความนิยมทางสังคม ขึ้นอยู่กับเพศ วัย อาชีพ ของผู้ใช้ภาษา

จากการสัมมนาที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ผู้เข้าร่วมสัมมนาเรื่อง บัญญัติการใช้ภาษาไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงมหาวิทยาลัย ได้รวบรวมข้อคิดเห็นเกี่ยวกับบัญญัติการเขียนตัวสะกดการันต์ไว้ดังนี้

1. ปัญหาจากผู้ใช้งานคือ ครู อาจารย์ นักเรียน นักศึกษา นิสิต และผู้บริหาร
ปัญหาที่พบคือ
  - 1.1 การเขียนตัวสะกดการันต์ไม่ถูกต้อง
  - 1.2 ผู้สอนบางคน พูดตัวควบกล้ำ ร ล ไม่ชัดเจน ทำให้นักเรียนเกิดการเข้าใจผิดได้
  - 1.3 การสะกดคำผิด ลำดับความไม่ถูกต้อง
  - 1.4 อิทธิพลของภาษาถิ่น ทำให้นิสิต นักศึกษา ใช้ภาษากลางไม่ถูกต้อง
  - 1.5 ใช้คำและสำนวนไม่ตรงความหมาย หรือผิดความหมาย
  - 1.6 การเขียนถ้อยคำในประกาศและหนังสือราชการไม่แจ่มชัด
2. แนวทางแก้ไข ผู้เข้าร่วมสัมมนาได้เสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ไว้ดังนี้

2.1 ครูทุกคนควรร่วมกันระดมความคิดการใช้ภาษาไทยทั้งการพูดและการเขียน

2.2 เขียนตัวสะกดการันต์ให้ถูกต้องตามอักขรวิธี โดยยึดพจนานุกรมเป็นหลัก

เบลล์ (Blair อ้างถึงใน สุมาลี โกศลสมบัติ 2525:16) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการสะกดคำผิด ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ความไม่พร้อมหรือบกพร่องในด้านสุขภาพร่างกาย เช่น ไข้ ปวดตา ตลอดจนอารมณ์
2. การออกเสียงหรือรับฟังเสียงที่ไม่ถูกต้อง
3. การรับเอาคำมาใช้อย่างผิด ๆ
4. จำการเรียงลำดับตัวอักษรไม่ได้
5. ได้รับการฝึกเรื่องการออกเสียงมาอย่างผิด ๆ ตั้งแต่แรก
6. ได้รับแรงจูงใจหรือชักชวนให้ฝึกหัดการสะกดคำน้อยมาก

จากเรื่องที่กล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า สาเหตุที่ทำให้เขียนสะกดคำผิดคือ ผู้เขียนไม่ทราบความหมายของคำ ใช้แนวเทียบผิด ออกเสียงผิด รับฟังเสียงไม่ถูกต้อง วางรูปวรรณยุกต์ผิด ไม่รู้หลักภาษา เกิดจากอิทธิพลของภาษาถิ่น ขาดความสังเกต ถึงความสะกดเป็นใหญ่ในการเขียน เป็นผลให้เขียนสะกดคำผิดกันมาก และสาเหตุทั้งหมดที่กล่าวข้างต้นส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียน นักเรียนอาจจะเขียนสะกดคำผิดมากขึ้น หรือยังคงใช้คำที่เขียนสะกดผิดนั้นอยู่ หากไม่ได้รับการฝึกฝนและการแก้ไข รวมทั้งความสนใจและความเอาใจใส่จากครู ตลอดจนความระมัดระวังในการเขียนด้วย ครูจึงควรชี้แนะให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการสะกดคำให้ถูกต้อง ตลอดจนคอยดูแลแก้ไขเมื่อนักเรียนเขียนสะกดคำผิดอย่างใกล้ชิดอีกด้วย

ความมุ่งหมายของการสอนสะกดคำ

การสอนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นในการที่จะเริ่มต้นสำหรับการเขียน เด็กจำเป็นที่จะต้องรู้จักการสะกดคำเสียก่อนจึงจะเขียนเป็นรูปคำ รูปประโยค และสามารถเขียนติดต่อกันเป็นเรื่องราวได้ การเขียนต่างจากการพูดสนทนาโดยทั่วไป เพราะว่าเราใช้ภาษาสำหรับเขียนก่อนข้างจะเป็นแบบแผนมากกว่าภาษาที่เราใช้พูดกันอยู่

รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อรุณยา (2516:121-123) กล่าวถึงความมุ่งหมายของการสอนสะกดคำภาษาไทยไว้ดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้เด็กได้รู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับใช้ในชีวิประจำวัน เพื่อช่วยให้เด็กเขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้
2. ช่วยให้เด็กรู้จักสะกดคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
3. ส่งเสริมให้เด็กรู้จักคำต่าง ๆ กว้างขวางขึ้น
4. ช่วยให้เด็กค้นคว้า และคิดหาคำใหม่ ๆ ตามที่เด็กต้องการ

มาร์คัสส์ (Marcuss 1977:130-132) ได้ตั้งวัตถุประสงค์ของการสอนสะกดคำสำหรับนักเรียนไว้ 2 ประการคือ

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถสะกดคำที่ถูกต้องในปัจจุบันได้
  2. เพื่อให้นักเรียนสามารถสะกดคำที่ต้องการในอนาคตได้
- ทั้งนี้เพราะความสามารถในการสะกดคำในปัจจุบันจะเป็นรากฐานของการสะกดคำในอนาคต และจะเป็นสิ่งที่ชี้บอกความสามารถส่วนบุคคลของนักเรียนในการเรียนการสะกดคำต่อไป

ยูกา ส่งศิริ (2523:48-49) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายในการสอนการเขียนไว้ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนรู้ว่า ตัวเขาเองมีความสามารถในการเขียนเพียงใด และจะพัฒนาการเขียนของเขาไปได้อย่างไร

2. ช่วยให้เขามีโอกาสฝึกฝนเขียนอยู่เสมอ ๆ นั้นเอง

จากความมุ่งหมายของการสอนการเขียนสะกดคำที่กล่าวมานี้ ยูกา ส่งศิริ ได้รวบรวมมาตั้งเป็นพฤติกรรมสำหรับการสอนเขียนสะกดคำโดยตีความจากหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ (2525:24-25) เป็นพฤติกรรมจากขั้นที่ง่ายที่สุดไปสู่ขั้นที่สลับซับซ้อนดังนี้

1. คัดลอกข้อความได้ถูกต้อง เรียบร้อย วางสระและวรรณยุกต์ได้ถูกต้อง
2. เขียนตัวอักษรและข้อความภาษาไทยได้ถูกต้องตามวิธีการ (วิธีการ เช่น พยัญชนะแต่ละตัวก็ต้องเขียนจากหัวไปก่อน ภาษาไทยต้องเขียนทีละคำ คำแต่ละคำก็เขียนตัวพยัญชนะต้นก่อน แล้วจึงเขียนรูปวรรณยุกต์ (ถ้ามี) ต่อไปเขียนตัวสะกด ตัวการันต์ และเครื่องหมายทัณฑฆาต ตามลำดับ)
3. ฝึกออกเสียงคำต่าง ๆ ให้ถูกต้อง
4. เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง (เขียนตามคำบอก)

จากความเห็นดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าจุดมุ่งหมายของการสะกคคำมี 2 ประการ
คือ

1. มุ่งให้เด็กรู้จักรูปคำ การสอนสะกคคำที่ที่นั้นครูจะต้องให้เด็กมีทักษะในการใช้คำ
คือได้เรียนคำที่เด็กจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน และเขียนด้วยความเข้าใจ ครูต้องมีวิธี
ให้เด็กเกิดความสนใจในการเขียนสะกคคำ ช่วยให้เกิดคุ้นเคยกับรูปคำและเสียงของคำ เพื่อให้
เด็กรู้จักคำกว้างขวางขึ้น
2. เพื่อให้เด็กมีความสามารถที่จะเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง การเขียนสะกคคำได้
ถูกต้องนั้น เด็กจะต้องได้เรียนรู้คำ ผีออกเสียง เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง สามารถ
จำรูปร่างของคำ จำลำดับตัวอักษรได้ จึงจะสามารถเขียนคำได้ถูกต้อง

วิธีสอนการเขียนสะกคคำ

การสะกคคำเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องและรวดเร็ว การสะกคคำจึงเป็นสิ่ง
จำเป็นในการเรียนภาษา ถ้าเด็กอ่านออกเสียงได้ สะกคคำถูกต้อง เด็กก็สามารถนำประโยชน์
จากการเขียนนี้ไปใช้กับวิชาอื่นได้ (ประยุทธ์ วัชรศิษฐ์ 2516:98) การสอนให้นักเรียนรู้จัก
คำ จึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นยิ่งที่ครูจะต้องฝึกฝนให้แก่เด็กเรียนอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะ
นักเรียนในชั้นใด โดยเฉพาะครูที่สอนในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งเป็นผู้วางรากฐานให้แก่เด็กเรียน
เพื่อจะให้นักเรียนนำความรู้ความสามารถไปใช้ในการศึกษาวิชาอื่น ๆ หรือการศึกษาในระดับสูง
ต่อไป การเขียนสะกคคำได้ถูกต้องจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจข้อความที่อ่านได้รวดเร็ว และ
ถูกต้องอีกด้วย ทั้งจะช่วยสร้างให้เกิดทัศนคติที่ดีแก่ผู้ที่ได้อ่านข้อความที่เขียนด้วย นอกจากนั้น
การสะกคตัวได้ถูกต้องยังช่วยให้เกิดความมั่นใจในตนเอง โดยไม่ต้องพึ่งพานุกรมทุกครั้งที่ยื่น
ความสามารถในการเขียนสะกคคำได้ถูกต้องอย่างคล่องแคล่วจะช่วยให้ผู้เขียนอธิบายความคิดเห็น
ตามที่ต้องการด้วยถ้อยคำที่ถูกต้องและสละสลวย (นิตยา ฤทธิโยธี 2507:402-403)

การสอนสะกคคำ คือ การช่วยให้เด็กรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายใน
ในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจนและเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง (ยง อิงคเวทย์ 2508:35)
การสอนสะกคคำจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็ก เพราะช่วยให้เด็กเขียนและอ่านได้ถูกต้อง ครูไม่
ควรละทิ้งการสอนแบบสะกคคำ การเขียนสะกคคำให้ถูกต้องนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเขียน
เด็กจึงจำเป็นต้องเรียนรู้คำที่เป็นมาตรฐานในการเขียนเบื้องต้น และฝึกเขียนให้ถูกต้องเสียตั้ง

แต่เริ่มเขียน (รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา 2516:146) การสอนสะกดคำ มีความหมายมากกว่าการที่ครูบอกให้เด็กเขียนเท่านั้น แต่จะรวมถึงการเห็นคำ และสามารถอ่าน ในใจหรืออ่านออกเสียงได้ด้วย การที่เด็กจะสะกดคำได้โดยการเขียนเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนแก่เด็กมาก เพราะเด็กจะต้องใช้ทั้งการอ่าน การเข้าใจความหมาย และการเขียน (นิตยา ฤทธิโยธี 2507:402) การสอนสะกดคำจะได้ผลต่อเมื่อครูสอนให้ออกเสียง เปล่งเสียงด้วยตนเอง ได้มองเห็นภาพของตัวอักษรที่คู่กับเสียงนั้น ทำให้สะกดคำได้คืออีกด้วย (ประเทิน มหาจันทร์ 2519:60) การสอนสะกดคำในชั้นประถมศึกษามีความมุ่งหมายดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนได้รู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้
2. ช่วยให้นักเรียนรู้จักสะกดคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
3. ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนให้รู้จักใช้คำต่าง ๆ ได้กว้างขวาง
4. ช่วยให้นักเรียนค้นคว้าและหาคำใหม่ ๆ ได้ตามต้องการ

การสอนสะกดคำแบ่งออกเป็นสองลักษณะคือ การสะกดคำด้วยปากเปล่ากับการสอนเขียนตามคำบอก การสะกดคำด้วยปากเปล่านั้นโดยมากมักสอนในระบบที่เด็กยังเขียนหนังสือไม่ได้ ครูจึงให้นักเรียนสะกดคำออกมาดัง ๆ เพื่อจะได้วัดผลว่า เด็กสะกดคำได้ถูกต้องเพียงใด เมื่อถึงขั้นที่เด็กพอจะเขียนหนังสือได้แล้ว ครูจะสอนให้ฝึกสะกดคำในใจไปพร้อม ๆ กับการเขียนซึ่งเป็นการให้เด็กเขียนตามคำบอกนั่นเอง การสอนเขียนตามคำบอกมีคุณค่าหลายประการ ทำให้นักเรียนได้รับการฝึกทักษะในด้านต่าง ๆ คือ

1. ด้านการฝึกหัดอย่างมีสมาธิก่อนที่จะเขียน
2. ด้านการจำข้อความหรือประโยคที่เขียนให้ได้
3. ด้านการฝึกความละเอียดรอบคอบในการเขียนคำต่าง ๆ
4. ด้านความสนใจในการที่จะตรวจสอบ แก้ไขความผิดพลาดของนักเรียนเอง
5. ด้านการฝึกให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตัวเองมากกว่าการขีดหรือการทำเครื่องหมายคำที่ถูกหรือคำที่ผิด (บันลือ พฤษะวัน 2521:76-77)

การสะกดคำเป็นวิธีการที่จะนำไปสู่จุดหมายของการเขียน ซึ่งต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูด และการอ่านที่ดี การสะกดคำเพื่อการเขียนนั้นมีส่วนประกอบที่สำคัญคือ ความเข้าใจความหมายของคำและการอ่านที่ถูกต้องชัดเจน ประเทิน มหาจันทร์ ได้เสนอวิธีการสะกดคำไว้ห้าขั้นดังนี้

1. ความหมายและการออกเสียง ครูต้องให้เด็กเข้าใจความหมายของคำโดยการมองดูคำ พร้อมกับออกเสียงคำ ๆ นั้น และสามารถที่จะพูดออกมาให้เป็นประโยค โดยใช้คำนั้นให้ถูกต้องด้วย

2. การมองเห็นรูปคำ ในขั้นนี้ครูต้องให้เด็กเห็นรูปคำที่สะกดและเห็นส่วนประกอบต่าง ๆ ให้เด็กแยกคำนั้นออกเป็นพยางค์ ๆ ออกเสียงคำนั้นเป็นพยางค์ ๆ แล้วสะกดเป็นคำอีกครั้งหนึ่ง

เรื่องการเห็นรูปคำนี้ช่วยในการสะกดได้มาก เมื่อเด็กได้เห็นคำในข้อความจะเป็นพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ก็ตาม ควรให้เด็กเห็นทั้งหมดเสียก่อนแล้วจึงแยกเป็นส่วนย่อย ๆ ภายหลัง

3. การรำลึกถึงคำ ให้มองดูทั้งคำแล้วสะกดตัว โดยไม่ต้องมองคำ ๆ นั้น เสร็จแล้วลองตรวจดูว่า การสะกดตัวของตนถูกต้องหรือไม่ หากสะกดผิดก็ให้กลับไปทำขั้นที่หนึ่งถึงขั้นที่สามอีกครั้ง

4. การเขียนคำ ในขั้นนี้เด็กจะฝึกหัดเขียนคำให้ถูกต้อง ตรวจสอบการเขียน และสะกดตัวให้ถูกต้องเรียบร้อย

5. การทบทวนให้เด็กเขียนคำ โดยไม่ต้องดูแบบ หากเขียนถูกต้องสามครั้ง ก็แสดงว่าเด็กรู้คำนั้นแล้ว ในขั้นนี้ถ้าจะให้เด็กจดจำได้แม่นยำยิ่งขึ้นก็ควรให้เด็กลองนำไปใช้ดู เช่น ใช้ในการเขียนประโยค เขียนเรียงความและเขียนจดหมาย เป็นต้น (ประเทิน มหาพันธ์ 2516:65)

การสะกดคำเป็นพัฒนาการทางภาษาอย่างหนึ่ง เด็กอาจจะไม่ได้รับผลสมบูรณ์ตามความคาดหวังไว้ในทันทีทันใด แต่เด็กจะค่อย ๆ ได้รับผลทีละน้อย ๆ การสะกดคำของเด็กแรกที่สุดนั้นมาจากความจำ ซึ่งเด็กมักจับเอาเสียงของคำมาเขียน (นิคยา ฤทธิโยธี 2507:53) เด็กมีวิธีการเรียนรู้คำแตกต่างกัน โดยเฉพาะในการเรียนคำใหม่ ๆ บางคนถนัดอย่างหนึ่ง อีกคนก็ถนัดไปอีกทางหนึ่ง ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนคำหลาย ๆ วิธี ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์ (2505: 110-113) กล่าวว่า ตามปกตินักเรียนจะเรียนคำใหม่ด้วยวิธีต่อไปนี้

1. อาศัยภาพประกอบเป็นเครื่องช่วยในการเดาความหมายของคำ
2. อาศัยความสำคัญของประโยคและเนื้อเรื่องเป็นเครื่องช่วยในการเดาความหมายของคำ
3. อาศัยรูปร่างของคำเป็นเครื่องช่วยในการเดาความหมายของคำ

4. อาศัยวิธีแจกลูกอักษร ครูควรรสอนเมื่อนักเรียนได้เรียนรู้มาก ๆ โดยเอาคำที่เรียนรู้มาแล้วไปเปรียบเทียบกับคำใหม่

5. อาศัยพจนานุกรม

การสอนเขียนสะกดคำนี้ ได้มีผู้ให้ข้อคิดเห็นไว้อีกหลายคน เช่น สก็อต (Scott อ้างถึงใน สุนันท์ จงธนะสารสมบัติ 2525:33) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่าการสอนเขียนสะกดคำนั้น ครูต้องเลือกคำที่จะมาสอนและทดสอบโดยใช้คำที่สอนไปแล้ว การทดสอบคำที่นักเรียนไม่เคยเรียนตลอดจนคำที่ครูจึกให้โดยไม่คำนึงถึงระดับชั้นและวัยของนักเรียน ถือว่าเป็นการสอนและการทดสอบที่ไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับที่ ฮอร์น (Horn 1954:7-9) ได้เสนอข้อคิดเห็นว่าการเลือกคำมาสอนเขียนสะกดคำนั้น ควรให้เหมาะกับระดับชั้นของผู้เรียน เป็นคำที่ผู้เรียนใช้อยู่ในชีวิตและในหนังสือเรียนก็ควรบรรจุคำให้เพิ่มขึ้นตามระดับชั้นด้วย เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกและสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2516:120-128) ให้ข้อเสนอแนะในการสอนสะกดคำดังต่อไปนี้

1. สอนคำที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก และสิ่งที่เด็กพบเห็นในชีวิตประจำวัน
2. สอนคำที่เด็กสนใจและเข้าใจความหมาย
3. ช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อนเป็นพิเศษ เด็กบางคนที่ยังจำสระ พยัญชนะไม่ได้ย่อมจะเขียนสะกดคำไม่ได้ การสะกดคำเกี่ยวข้องกับการอ่านมาก ดังนั้น ครูต้องเอาใจใส่เด็กที่ไม่รู้จักพยัญชนะ สระ โดยให้เด็กจำได้เสียก่อน เด็กจึงสะกดคำได้ นอกจากนี้เมื่อได้เรียนสะกดคำไปแล้ว ครูไปพบคำเหล่านั้นในวิชาอื่น ต้องทบทวนให้เด็กนึกถึงคำที่เคยเรียนมาแล้ว เพื่อช่วยให้จำแม่นยำขึ้น
4. ทุกครั้งที่สอนคำใหม่แล้ว ต้องทบทวนคำเก่า ๆ ที่ได้เรียนไปแล้วด้วย
5. การทดสอบต้องทำเสมอ ๆ เพื่อจะได้ทราบว่าเด็กมีความสามารถในการสะกดคำมากน้อยเพียงใด
6. มีการบันทึกผลงานของเด็กแต่ละคนว่า ตั้งแต่เริ่มแรกเด็กสะกดคำได้มากน้อยเพียงใด เด็กเจริญขึ้นหรือเลวลง จะได้ส่งเสริมหรือช่วยเหลือเป็นคน ๆ ไป
7. คำเนนวิธีสอนอย่างถูกต้องให้แก่เด็กเป็นขั้น ๆ ดังนี้คือ
  - 7.1 ให้เด็กได้ยินคำที่จะสะกดอย่างชัดเจน
  - 7.2 เด็กเขียนตัวสะกดอย่างระมัดระวัง
  - 7.3 เด็กผ่านตัวสะกดนั้นได้

7.4 ทบทวนคำที่สะกดนั้นว่าถูกต้องเพียงใด

8. ถ้าครูเขียนคำใหม่ลงบนกระดานดำแล้วให้เด็กลอกตาม ครูต้องเขียนให้ชัดเจน อ่านง่าย เพื่อป้องกันมิให้เด็กลอกผิด
9. ครูต้องตรวจสอบที่เด็กจดคำใหม่ทุกครั้ง เพื่อป้องกันความผิดพลาดของเด็ก
10. เมื่อสอนการสะกดคำไปแล้ว เด็กคนใดสะกดผิด ครูต้องเก็บบนกระดานดำให้ชัดเจน หรือจะเรียกเด็กมาแก้เป็นรายบุคคล

นอกจากนี้ สมบัติ มหารศ (2521:87-88) ได้เสนอแนะทางการสอนสะกดคำไว้ดังนี้

1. ให้มีหลักการ โดยยึดหลักที่ว่า นักเรียนควรได้สะกดคำที่เขาต้องการคัด คำที่ใช้ และคำที่เขาสนใจเพื่อจะเพิ่มพูนความสามารถให้แก่ตนเองในการสะกดคำ
2. กระบวนการสะกด ก่อนที่จะสะกดนักเรียนควรจะได้มีโอกาสสะกดคำต่าง ๆ ก่อน ออกเสียงและแปลความหมายได้ก่อนที่จะเขียน และต้องมีการฝึกแยกเสียง พยางค์ คำ ต่อจากนั้น จึงเป็นการหลับตานึกและมองซ้ำให้เกิดความทรงจำได้ก่อนจึงจะให้สะกด กิจกรรมเหล่านี้ควรทำ ซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความชำนาญ
3. ขั้นตอนในการสะกดมีดังนี้
  - ขั้นที่ 1 เรียนรู้คำต่าง ๆ และขยายคำ
  - ขั้นที่ 2 ออกเสียงคำ พยางค์ เช่นคำว่า หน้าตา น่ารัก
  - ขั้นที่ 3 อภิปรายให้เข้าใจคำที่มีความหมายเหมือนกันและแตกต่างกัน
  - ขั้นที่ 4 หลับตาสะกดคำในใจ
  - ขั้นที่ 5 ช่วยเหลือคนที่อ่อนในการสะกด
  - ขั้นที่ 6 สะกดซ้ำคำต่าง ๆ
  - ขั้นที่ 7 เขียนเป็นประโยค
4. ทำแผนการสอนประจำสัปดาห์
5. หลักเกณฑ์การเลือกคำใหม่มาสะกด
  - 5.1 สะกดจากคำที่ฟังเสียง
  - 5.2 สะกดคำที่ได้ยินครูพูด
  - 5.3 สะกดคำที่ได้จากการอ่าน
6. การจัดกิจกรรมสะกด การสะกดจะมีผลดีถ้าให้อ่านได้ก่อนแล้วจึงเขียน หรือไม่ก็

ให้เขียนจากคำที่เคยเขียนผิด เขียนตกหล่นและให้สะกดตามที่แต่ละคนพอใจ

7. การสะกดเป็นรายบุคคล เป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้ทำงานตามความสามารถของแต่ละคนได้อย่างคึกคัก และไม่ควรรีใช้เวลามากเกิน 15 นาทีต่อการสะกดคำแต่ละครั้ง เพราะถ้านานเกินกว่านี้ นักเรียนจะไม่สนใจทำ (สมบัติ มหารศ 2521:87-88)

การฝึกให้เด็กเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเฉพาะในชั่วโมงเขียนไทยเท่านั้น ยังไม่เป็นการเพียงพอ ครูต้องสอนให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นด้วย เช่น สอนหลักภาษาหรือวรรณคดี เวลาให้เด็กเขียนครูต้องเข้มงวดเรื่องตัวสะกดการันต์ด้วย นอกจากนี้ครูภาษาไทยจะต้องขอความร่วมมือจากครูที่สอนวิชาอื่น ๆ เช่น คณิตศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ สุขศึกษาให้ช่วยกันกวาดชั้นเรื่องการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียน ถ้าครูทั้งโรงเรียนร่วมมือกันแล้ว เด็กก็จะมีโอกาสเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น (วิทยาลัยครูมหาสารคาม 2516:33-34)

ครูที่สอนภาษาไทยจำเป็นต้องหาวิธีชักจูงให้เด็กอยากเขียน อยากรู้คำใหม่ ๆ และจดจำไว้ การจัดสิ่งแวดล้อมและหาวิธีกระตุ้นเร้าใจเด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้น ครูจะต้องรู้จักวางแผนการสอนสะกดคำโดยการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อจูงใจให้นักเรียนเห็นว่า การเขียนสะกดคำเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานและมีความหมาย เช่น เล่นทายปัญหาเกี่ยวกับคำ ความหมายของคำ ทายตัวพยัญชนะและสระต่าง ๆ แนะนำให้นักเรียนค้นคว้าเพิ่มเติม (กรมวิชาการ 2505:78) ตัวอย่างปัญหา เช่น พยัญชนะอะไรเอ๋ย ไม่ตรง (ง--งอ) พยัญชนะอะไรเอ๋ย เล่นเพลงได้ (ช-ชอ) เช่นเดียวกับที่ เจือ สตะเวทิน (2516:4) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า วิธีสอนภาษาไทยให้ได้ผลก็ควรถือเอาสิ่งที่นักเรียนชอบและสนใจเป็นหลักสำคัญ ฉะนั้น ครูอาจนำปัญหาประเภทอะไรเอ๋ยเข้ามาสู่บทเรียนได้เสมอ อะไรเอ๋ยเป็นอุปกรณ์การสอนภาษาไทยที่คืออย่างหนึ่ง ซึ่งครูอาจนำมาใช้ได้ทุกวิชาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา นอกจากนี้ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ดังนี้คือ

1. ให้นักเรียนช่วยกันหาคำที่มีเสียงเหมือนกัน เช่น บิน คิน ริน เป็นต้น
2. ให้นักเรียนหาพยัญชนะมาเติมให้ครบ เช่น -าง (กาง), -้ำ (เข้า)
3. ให้นักเรียนเติมคำเพื่อให้ได้ใจความตามต้องการ เช่น ครู. . .หนังสือ
4. ให้นักเรียนหาคำที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น หมู-สุกร หม่า-สุนัข
5. ให้นักเรียนหาคำที่มีความหมายเฉพาะสิ่ง เช่น สิ่งที่ต้องสวมเข้าที่ เ้า (ถุงเท้า รองเท้า) สิ่งที่จะดื่ม (น้ำ นม ยา) สิ่งที่จะกิน (อาหาร ข้าว ขนม)
6. ให้นักเรียนหาคำที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น ร้อน-เย็น กลางวัน-กลางคืน

7. ให้นักเรียนหาคำที่มีเสียงเหมือนกัน แต่ความหมายไม่เหมือนกัน เช่น ช้า สำ คำ
8. ให้นักเรียนหาคำพวกเดียวกัน เช่น ชื่อสัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า ชื่อต้นไม้ ดอกไม้ ชื่อสิ่งของ เครื่องใช้
9. ให้นักเรียนหาตัวอักษรที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะเดียวกัน เช่น แมว ม้า หมู หมา
10. ให้นักเรียนเขียนคำอธิบายหรือคำบรรยายภาพต่าง ๆ ว่ารูปภาพนั้นคืออะไร

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนสะกดคำ พอสรุปได้ว่าการสอนเขียนสะกดคำ คือ การช่วยให้เด็กรู้จักการเรียงลำดับ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ภายในคำได้อย่างถูกต้อง การสะกดคำเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน การสอนเขียนสะกดคำ เริ่มจากสอนให้นักเรียนรู้ความหมายของคำ สอนคำที่นักเรียนมีประสบการณ์และเป็นคำที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ครูจะต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายของการสอน รู้จักวางแผนการสอน การจัดกิจกรรม และการประเมินผล เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ของนักเรียน

การศึกษาระดับความยากง่ายของคำและลักษณะคำยาก

ระดับความยากง่ายของคำและลักษณะคำยาก เป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ครูควรคำนึงถึง เพราะการที่ครูจะเลือกนำคำในภาษาไทยมาใช้นสอนเด็กนักเรียนนั้น จะต้องเลือกให้เหมาะสมกับวุฒิภาวะ ความสนใจ ความถนัด และความสามารถของนักเรียนในแต่ละระดับชั้น การเลือกคำมาสอนเขียนสะกดคำ ควรบรรจุคำให้เพิ่มมากขึ้น ให้มีระดับความยากเพิ่มขึ้นตามระดับชั้นด้วย และให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทั้งการอ่าน พูด เขียน เพื่อจะได้สามารถนำไปใช้ได้ถูกต้องในชีวิตประจำวัน

การเรียนรู้คำมีความแตกต่างกันตามระดับความยากง่ายของคำ คำที่ง่ายต่อการเข้าใจทั้งในด้านการเขียน ตลอดจนความเข้าใจความหมาย ย่อมเรียนรู้ได้ง่ายกว่าคำที่เขียนยาก มีความซับซ้อน ทั้งยังมีความหมายที่ลึกซึ้งอีกด้วย คำต่าง ๆ ที่นักเรียนเรียนรู้ได้ง่ายนั้น เป็นคำที่นักเรียนคุ้นเคย มีประสบการณ์เกี่ยวกับคำนั้น ๆ มาก่อน เช่น การสนทนา การชมรายการโทรทัศน์ ฯลฯ นอกจากนั้นคำประเภทแทนความหมายของสิ่งที่เป็นรูปธรรมจะเรียนรู้ได้ดีกว่าและมากกว่าคำประเภทนามธรรม เช่น น้ำตาลย่อมเรียนรู้ได้ง่ายกว่า คำว่าน้ำใจ ส่วนลักษณะคำนั้น คำนามถือว่าเรียนรู้ได้ง่ายกว่าคำประเภทอื่น เพราะคำนามเป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งของซึ่งสามารถจับถือได้ นึกถึงรูปร่างได้ และส่วนมากเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันหรือเกี่ยวกับกิจกรรม

หรือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความพอใจ คำเหล่านี้นักเรียนจะเรียนรู้ได้ง่าย แม้ว่าจะเขียนยาก อ่านออกเสียงยากก็ตาม (ประเทิน มหาพันธ์ 2523:169)

ฮอร์น (Horn 1954:7-9) ได้เสนอข้อคิดเห็นไว้ว่า การเลือกคำมาสอนเขียนสะกดคำ นั้น ควรมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน เป็นคำที่ผู้เรียนใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน และในหนังสือเรียนก็ควรบรรจุคำให้เพิ่มขึ้นตามระดับชั้นด้วย เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกและนำไปใช้ได้ถูกต้อง การเรียนรู้เพื่อเขียนสะกดคำต้องอาศัยความสามารถสูง ต้องมีจินตนาการ และมีความจำที่ดีจึงจะได้รับความสำเร็จ แต่เนื่องจากคำต่าง ๆ มีระดับความยากง่ายแตกต่างกัน โอกาสที่บุคคลแต่ละคนจะได้รับความสำเร็จในการเขียนสะกดคำย่อมแตกต่างกันไปด้วย เกอเบอร์ริช และคนอื่น ๆ (Gerberich and Others 1962:390-393) กล่าวว่า ความยากของคำกับความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กดูเหมือนจะเป็นปฏิภาคกลับกัน หมายความว่า เมื่อเด็กเขียนสะกดคำที่มีความยากมากขึ้น ความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กจะลดต่ำลงไปตามลำดับ คือ เด็กเขียนสะกดคำที่ยากได้น้อยลงไป

บลูเมอร์ (Bloomer 1956:531-535) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำที่ยาวและซับซ้อนกับนักเรียนระดับสอง ในโรงเรียนประถมศึกษา 18 โรงเรียน โดยพิจารณาจากคำที่ใช้เสมอ และมีความหมายต่อนักเรียน เขาได้สรุปผลการศึกษาไว้ดังนี้

1. คำที่มีหลายพยางค์สะกดยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์
2. คำที่มีสระผสมจะสะกดยากเป็นพิเศษ
3. คำควบกล้ำก็ยากแก่การสะกดคำเช่นเดียวกัน
4. ครูไม่ควรหลีกเลี่ยงคำยาก แต่ควรจะให้เด็กได้ฝึกคำที่ซับซ้อน เมื่อเห็นว่าเด็กมีความสามารถที่จะจำคำยาว ๆ ได้

จอห์นสัน (Johnson 1972:79-A-80-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการเขียนสะกดคำที่ซับซ้อน ๆ และได้วิเคราะห์ปัญหาในการเขียนสะกดคำ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่สะกดต่างกัน นอกจากนี้เขายังได้เสนอแนะว่าครูควรช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาในการเขียนสะกดคำ โดยใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ จัดให้มีโครงการสอนเป็นประจำและควรสอนเป็นรายบุคคล

สำหรับการจัดลำดับความยากง่ายของคำนั้น แบริฟิลด์ และ สจิวท (Bradfield and Stewart 1957:244) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การจัดลำดับความยากง่ายของคำนั้นใช้

การจัดเรียงลำดับจากคำที่นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องน้อยไปจนถึงคำที่นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมาก โดยไม่ต้องใช้วิธีการทางสถิติ

ก้อ สวัสดิทพณิชย (2514:177-185) กล่าวถึง ลักษณะหรือรูปแบบในการเขียนสะกดคำผิดไว้ดังนี้

1. สะกดการันต์ผิดในลักษณะต่าง ๆ คือ
  - 1.1 ผิดที่ตัวสะกด เช่น ทรมาน เขียนเป็น ทรมาร
  - 1.2 ผิดที่พยัญชนะต้น เช่น ชากศพ เขียนเป็น ทรากศพ
  - 1.3 ผิดที่ตัวการันต์ เช่น อารมณฺ์ เขียนเป็น อารมย์
  - 1.4 ผิดที่เสียงสั้นยาว ได้แก่
    - 1.4.1 ผิดที่ทอนเสียงให้สั้นลง เช่น ไวยากรณฺ์ เขียนเป็น ไวยกรณฺ์
    - 1.4.2 ผิดที่ยืดเสียงให้ยาวออก เช่น ประณิต เขียนเป็น ปราณิต
  - 1.5 ผิดที่ตัวพยัญชนะ เช่น พรรณมา เขียนเป็น พรรณา
  - 1.6 ผิดจำเพาะประเภท ได้แก่
    - 1.6.1 เรื่อง ร-ล
      - 1.6.1.1 เขียน ร เป็น ล เช่น รุ่มร่าม เขียนเป็น ลุ่มล่ำม
      - 1.6.1.2 เขียน ล เป็น ร เช่น กลับกลอก เขียนเป็น กลับกรอก
      - 1.6.1.3 ร ล หายไป เช่น พลบคำ เขียนเป็น พบคำ
      - 1.6.1.4 มี ร ล ในคำที่ไม่เคยมี เช่น เพาะปลูก เขียนเป็น เพราะปลูก
2. เรื่อง ร หันกับไม้หันอากาศ เช่น รำพัน เขียนเป็น รำพรณ
3. เรื่องไม้มีววน ไม้มีลาย เช่น ไหม เขียนเป็น ไหม
4. เรื่องการประวิสรรชนีย์
  - 4.1 ที่ไม่ควรมีกลับมี เช่น สบาย เขียนเป็น สะบาย
  - 4.2 ที่ควรมีกลับไม่มี เช่น สะควก เขียนเป็น สควก
5. ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ผิด และบางทีก็ผันเสียงผิด เช่น เยื่อ เขียนเป็น เหี่ยว
โน้ต เขียนเป็น โน้ต
6. ผิดคำเฉพาะซึ่งยังไม่มีในพจนานุกรม เป็นต้นว่า ศัพท์วิชาการได้แก่ คำประสมการณฺ์
เขียนเป็น ประสมการ สัมมนา เขียนเป็น สัมมา เป็นต้น

สุนันท์ จงธนสารสมบัติ (2525:69) ได้ศึกษาระดับความยากง่ายของคำแต่ละประเภท ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า คำประเภทที่ยากที่สุดคือ คำที่เขียนด้วยตัวอักษรที่ใช้บ่อย เช่น ข ฎ ฏ ภ ษ ศ ได้แก่คำว่า พระสงฆ์ พฤษภาคม ราษฎร ปฏิทิน ปฏิบัติ ไพรชนีย์ ศีรษะ ฯลฯ ประเภทที่ยากรองลงมาก็คือ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่มีอักษรนำ คำที่มีอักษรควบกล้ำ คำที่มีพยางค์มาก คำที่มีวรรณยุกต์กำกับ คำที่มีพยางค์น้อย ส่วนคำที่มีตัวสะกดตรงตาม มาตราตัวสะกดเป็นคำประเภทที่ยากน้อยที่สุด

ชิน โพธิ์อ่อน (2526:126-130) ได้ศึกษาความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยาก และ เหตุผลในการเขียนสะกดคำผิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ลักษณะคำยากที่นักเรียน ผิดจากมากไปหาน้อยได้แก่คำที่ ประและไม่วรรณยุกต์ คำที่มีสระเสียงสั้นยาว คำอักษรควบกล้ำ คำที่ใช้ ใ- ใ- -ย คำที่ใช้วรรณยุกต์ คำที่มีตัวการันต์ คำที่มีตัวสะกด คำที่ใช้อักษรนำ

รุจี สุขเสมอ (2526:93-94) ได้ศึกษาระดับความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยาก และการใช้แบบฝึกสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ประเภทของคำที่นักเรียน เขียนผิด จากง่ายไปหายากมีดังนี้ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่มีทัณฑ์พลากกับ คำที่มีอักษรนำ คำที่มีอักษรควบ คำที่มี รร (ร หัน) คำห้องเสียง คำที่ใช้ ใ- -ย -ม คำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์ คำที่มีวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียง คำศัพท์ที่ใช้ในบทประพันธ์ ประเภทร้อยกรอง คำที่มาจากภาษาอังกฤษ คำราชาศัพท์ คำที่มีหลายพยางค์

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาระดับความยากง่ายของคำ และลักษณะ คำยากพอสรุปได้ว่า คำมีระดับความยากง่ายแตกต่างกัน เช่น คำที่มีหลายพยางค์ ได้แก่ ตะลึง- พริงเพริก มกุฎราชกุมาร กษัตราธิราช ฯลฯ ยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์ ได้แก่คำว่า พิธี ลีเก วิชา ฯลฯ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด ได้แก่ อันธพาล วิญญาณ พิศาร ฯลฯ ยากกว่าคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกดได้แก่ ทำลาย ตกแต่ง ภายใน ฯลฯ คำที่มีรูป วรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียง ได้แก่ ล้อกล่ำ เลินเล่อ เย็นเย้อ ฯลฯ ยากกว่าคำที่มีวรรณยุกต์ กำกับ ได้แก่ เท่าเทียม เอื้อเฟื้อ เชื่อถือ ฯลฯ เป็นต้น ส่วนลักษณะที่นักเรียนเขียนผิดมีรูปแบบ ต่าง ๆ กัน เช่น ผิดตัวสะกด ผิดที่พยัญชนะต้น ผิดตัวการันต์ ผิดที่เสียงสั้น-ยาว ผิดที่ตัดและเติม พยัญชนะ ผิดทั้งคำ ผิดที่ใช้สระ

หลักการสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนสะกดคำ

ในการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางการเขียนสะกดคำ จะต้องคำนึงถึงกระบวนการหลายขั้นตอน เพราะเด็กแต่ละคนมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำแตกต่างกัน เนื่องจากความคิดของเด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน และคำต่าง ๆ ก็มีความยากง่ายต่างกันด้วย จันตีมา พรหมโชติกุล (2521:68) กล่าวว่า สมรรถภาพด้านการเขียนเป็นกระบวนการสังเคราะห์ของสมอง ซึ่งนักเรียนจะต้องนำเอาความรู้ความสามารถหลายชนิดมาผสมผสานกัน เช่น นักเรียนจะต้องรู้จักคำมากพอ ต้องสามารถจัดลำดับคำ สามารถนำประโยคมาเรียงเป็นข้อความ รู้จักลำดับข้อความ จัดระเบียบความรู้ ความคิด ให้ออกมาในลักษณะที่ถูกต้องเหมาะสม สื่อความหมายให้ผู้อื่นรับรู้ได้ตามต้องการ ดังนั้นการวัดสมรรถภาพด้านการเขียน จึงต้องวัดด้วยข้อสอบแบบปรนัย การที่เด็กจะเขียนสะกดคำได้นั้น เด็กจะต้องสามารถจัดเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด ตัวการันต์ในมโนภาพได้อย่างถูกต้องและสามารถเขียนเป็นคำ เพื่อสื่อความหมายแก่ผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

สำหรับการเลือกคำมาสร้างแบบทดสอบ เกอเบอร์ริช กรีน และ จอเกนเซน (Gerberich, Greene and Jorgensen 1962:193) ได้เสนอแนะการเลือกคำไว้ดังนี้

1. ควรเลือกคำที่มีประโยชน์สำหรับเด็กได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
2. การเลือกคำจากแบบเรียน ซึ่งเราไม่ทราบว่าคำเหล่านั้นมีความสำคัญในสังคมเพียงใด ควรจะหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบนั้น
3. คำที่เลือกควรมีความหมายและเป็นคำยากพอสมควร โดยได้ผ่านการวิเคราะห์ทางสถิติมาแล้ว
4. ถ้าต้องการทดสอบเด็กที่มีความสามารถแตกต่างกันมาก ก็ควรเลือกใช้คำที่มีระดับความยากง่ายจากร้อยละ 14 ถึงร้อยละ 80 รายเฉลี่ยของความยากร้อยละ 50 จึงจะทำให้การกระจายของคะแนนใกล้เคียงกับการกระจายแบบโค้งปกติ

แบรดฟีลด์ และ สจิวท (Bradfield and Stewart 1957:159) ให้ความเห็นว่า คำที่จะนำมาใช้ในการสร้างแบบทดสอบ ควรมีความยากพอสมควร และใช้วิธีสุ่มเอามา

บลูมเมอ (Bloomer 1956:163) เสนอแนะว่า ควรเลือกคำที่มีความยาก มีความหมายและมีความซับซ้อนในการเขียน เช่น คำที่มีสระประสม และคำควบกล้ำ โดยเฉพาะความ

ยาวของคำ จะสามารถพิจารณาถึงความยากของคำได้ดีที่สุด คือ คำที่มีความยาวมาก จะเขียนสะกดได้ยากกว่าคำสั้น ๆ

ส่วนการกำหนดจำนวนคำในแบบทดสอบ เกอเบอร์ริช กรีน และ จอเกนเซน (Gerberich, Greene and Jorgensen 1962:145) กล่าวว่า

1. การสร้างแบบทดสอบเพื่อสำรวจประสิทธิภาพการเขียนตัวสะกดของเด็กควรใช้คำประมาณ 25 คำก็พอ
2. โดยทั่วไปแล้วใช้คำประมาณ 25-50 คำ ก็สามารถทราบความแตกต่างของความสามารถทางการเขียนสะกดคำได้
3. ถ้าต้องการทราบความสามารถทางการเขียนสะกดคำของเด็กแต่ละคนก็ควรจะมีคำตั้งแต่ 100 คำเป็นอย่างน้อย

แบรคฟิลด์ และ สจิวท (Bradfield and Stewart 1957:69) เสนอแนะเพิ่มเติมว่า จำนวนคำที่ใช้ในการทดสอบ ยิ่งมากคำก็ยิ่งให้ค่าความเชื่อมั่นสูง

ในเรื่องลักษณะของแบบทดสอบ วิเชียร เกตุสิงห์ (2515:65) เสนอแนะเกี่ยวกับแบบทดสอบการเขียนสะกดคำว่า แทนการบอกให้นักเรียน เขียนก็เปลี่ยนเป็นให้นักเรียนดูแล้วตัดสินใจว่า คำใดถูกคำใดผิด เพราะการบอกอาจจะคลาดเคลื่อน ถ้านักเรียนมีประสาทหูไม่สมบูรณ์

ฮอร์น (Horn 1960:134) กล่าวว่า แบบทดสอบแต่ละลักษณะมีประโยชน์และมีความยุ่งยากในตัวเอง ในการทดสอบการเขียนสะกดคำ ส่วนใหญ่จะใช้ข้อสอบเขียนตามคำบอก โดยเขียนในรูปประโยคมากกว่าการทดสอบปากเปล่าด้วยการให้เด็กเปล่งเสียงคำแต่ละคำเพื่อเป็นการประหยัดเวลา และตรวจได้อย่างเที่ยงตรง

แบรคฟิลด์ และ สจิวท (Bradfield and Stewart 1957:253) กล่าวว่าแบบทดสอบการเขียนสะกดคำที่นิยมใช้มากที่สุดคือ แบบทดสอบที่ให้เด็ก เลือกคำที่เขียนถูกต้องเพียง 1 คำจากคำที่เขียนผิดอีกจำนวนหนึ่ง

จากความเห็นของบุคคลต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การสร้างแบบทดสอบความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนจะต้องมีคำที่มีความยากง่ายลดหลั่นกันไป และมีจำนวนคำมากเพียงพอ เช่น ประมาณ 50 คำ และวิธีทดสอบก็มีทั้งการให้นักเรียนดูว่าคำใดผิดหรือถูก และการให้เขียนตามคำบอกหรือการให้เลือกคำที่เขียนถูกต้องจากคำที่เขียนผิดหลาย ๆ คำ